

KANADSKÉ LISTY

Second Class Mail-Reg. No. 3088

BOX 520, POSTAL STATION D, TORONTO 9, ONTARIO CANADA M6P 3K1

No. 3., Vol. 18., 15. března-March 15th, 1984.

V polovině března jsme měli v okolí Toronto tolik sněhu, že "Metropolitan Toronto and Region Conservation Authority" mohla uspořádat u Boltonu závody tohoto druhu. Krajané se závodu tentokrát nezúčastnili. Psi byli zřejmě ve svém živlu..

The meaning of the Day of Slovak Independence

A FEW HISTORICAL NOTES ..

Dr. Jaroslav Bouček, Ottawa.

Dr. Jaroslav Bouček, formerly with History Dept. of Carleton University, Ottawa.

This year in March the Czechs and Slovaks, whether in their homeland or on this continent, will remember the 45th anniversary of the destruction of the post-Munich Czechoslovakia by Hitler. Paradoxically, some Slovaks abroad will turn this tragic event into celebration of founding of the Slovak State on March 14, 1939. We will attempt to explain briefly how it is possible that the same historical occurrence can be interpreted both as a tragic and joyful event. It is not an easy task as the Slovak Declaration of Independence created a painful discord between the Czechs and Slovaks, which still continues.

The Czechoslovak /Masaryk/ Republic was created at the end of World War One out of the ruins of the outworn Austro-Hungarian monarchy. For twenty years the closely related Czech and Slovak

people, who formed the backbone of this democratic state in the heart of Europe, endeavoured to make their new state an economic, political, social and cultural success. The obstacles were many, but progress was impressive. World depression and Hitler's ascendancy to power, however, disrupted this promising development. The Slovaks who for 900 years had been subjugated under the Hungarian Crown, spent the 1920's and 1930's quickly catching up with their more advanced Czech brothers. Soon they asked for more political autonomy, which was granted to them to an optimum degree after the infamous Munich Agreement of September 30, 1938. Slovakia obtained then an autonomous government with its own Prime-Minister, Dr. Jozef Tiso, and the rump-Czechoslovakia was to become a federal state. Hitler was, however, already in fall of 1938 preoccupied with plans to detach Slovakia from the diminutive Republic, so that he could demonstrate its inviability and then better justify absorption of strategically important Bohemia and Moravia into his Great German Reich.

Some of the chauvinistic Slovaks, like Tuka, Ďurčanský and Mach, played into his hands. On November 11, 1938, Field Marshall Goering suggested to the visiting Slovak minister Ďurčanský, that the goal of an independent Slovakia is most desirable /Documents on German Foreign Policy, Doc. No. 112/. On February 12, 1939, Hitler received V. Tuka, a leading Slovak ultra-separatist and extreme rightist, and closed his interview with him by saying that "it would be a comfort to him to know that Slovakia was independent" /Telford Taylor, Munich, the Price of Peace, N.Y., 1979, p. 955/. In fact, for some time during the winter of 1938/39 various Nazi agents were visiting Slovakia and stimulated the Slovak separatist Movement /K. Sidor, My Notes to Historical Days, Middletown, Pa. 1971/.

By March 1939 the fruit was ripe, and on the thirteenth the Slovak leader, Dr. Jozef Tiso /deposed three days before by the Prague central government in which Slovaks were partners/ was summoned to Berlin. There he had to listen to Hitler's blunt edict:

"For Slovakia/ it was not a question of days but of hours. If she wished to make herself independent he would support this endeavour and guarantee her existence. If she hesitated and did

not wish to dissolve the connection with Prague, he would leave the destiny of Slovakia to the mercy of events/ namely occupation by hostile Hungary/" /T. Taylor, op. cit., p. 955/

For the majority of Slovaks, who according to Tiso himself /Sidor, op. cit., p. 48/ would have preferred a more moderate, evolutionary road to independence, this was Hobson's choice. On March 14, 1939, the Slovak autonomous diet in Bratislava declared an independent Slovak State. Next day the aged President of rump-Czechoslovakia, Dr. Emil Hácha, felt it compulsory to meet Hitler in Berlin. Being under military threat, he was forced to sign a document incorporating Bohemia and Moravia in the Third German Reich as a "Protectorate of Bohemia and Moravia". Thus Hitler by dissolving Czechoslovakia, achieved his interim objective, namely, opening the gate to his eastern conquests. Slovakia, even if it maintained the outward appearance of an independent state with an elected President and Parliament,

Continuation on page 3.

Podkarpatská Rus

Zem téměř zapomenutá, ale životně nezdolatelná. Přes zradu r. 1945, kdy dr. E. Beneš odepsal nejvýchodnější zem naší původní republiky komunistům v Moskvě, žije v zemi národ bojující o přežití v sovětské hegemonii.

Nedávno přišla zpráva, že v hlubokém lese rusínské země je socha jednoho z čs. ministerských předsedů první republiky dr. A. Švehly. Pomník je opatrován a střežen před sovětskou policií.

Podkarpatský Rusín má vlastní historii, tradici a řeč. Do r. 1970 jsou v historii zmínky o knížecích rodech Korjatovců a Laborců. Po r. 1970 až do roku 1918-1920 žili Rusíni pod národnostním útlakem imperialistických Maďarů. Ale i v tomto potlačení se našla celá řada spisovatelů (Duchnovič, Dobranský a jn.), kteří povzbuzovali k národnímu sebevědomí. Duchnovič píše ve své básni, která se později stala rusínskou hymnou v Československé republice: „Podkarpatský Rusín probudte se z hlubokého snění, národní hlas vás zve, nezapomeňte na sebe. Náš milovaný život ať žije svobodný;... neb 'Ja Rusín byl jsem i budu. Já narodil se Rusínem. Na čestný můj rod nezapomenu. Zůstanu jeho synem.'"

V druhé světové válce bojovali Rusíni v čs. brigádách. Jak bojovali ukazuje jedinečný úspěch dobítí Dukelského průsmyku. Se slovy — Pro Československo, pro svobodu — zvíťazíme..."

Zle se však odvěděla kolaborantská vláda Národní fronty po květnu 1945, když odepsala Podkarpatskou Rus největšímu nepříteli — Sovětskému svazu, který nejen že přaroval Rusíny do koncentráku u Rahova, nýbrž vojáky čs. brigády Rusíny odvedl na Sibiř.

I dnes, podle zpráv z Podkarpatska, věří obyvatelstvo na dobu, kdy zem bude připojena k svobodnému Československu. Rusínská inteligence vychovává v Užhorodě na učitelském ústavě během první republiky, vychovává mladou generaci pro demokracii a pro spojení s Čechy a Slováky.

"NP"

IKO.

Tomáš G. Masaryk

bude mít v napsaných dějinách naši země několik přívlaků, z nichž Tatiček a President Osvoboditel budou nejběžnější. President Osvoboditel, ano, a plným právem. Avšak Tatiček? Tatiček je dobrák, tatiček je takový hodný staroušek, který všechno dovolí i když to je na škodu, tatiček všechno odpouští.

Jestli v dřívějších dobách se to hodilo zahatí Masaryka do míhy dobráckého tatičkování a tím nasadit na ostny, které se nerozpukoval použít na všechny strany, jakési kuličky, které by nejvíce dobrácky poždouchly, nám se to hodit nemůže. Nemůže, protože my víme, že Masaryk tatičkem nebyl. Proto nechceme pokračovat v tatičkovské linii. Masaryk, když už, tak byl táta. Tuhý, bojovný táta, neváhající seknout svá děcka, zastoupl-li toho, ale tím spíše nerozpukující se pustit do boje s každým, kdo by chtěl jeho dětem ublížovat.

Není sporu o tom, kdo vítězí a v čí duchu máme vychovávat nastupující pokolení. Zda v duchu tatička, či v duchu, když už, tedy tvrdého táty Tomáše. Tvrdá doba rodí a vychovává tvrdé lidi. Mají vzor, který by se měl připomínat nejen 7. března a 14. září, ale po celý rok. A ne jako tatiček, ale jako President Osvoboditel. Tomáš Masaryk.

Reprodukcce leptu akad. malíře F. J. Malého
LETU ZDAR • 23. BŘEZNA 1948

Kanadské Listy

INDEPENDENT MONTHLY
IN CZECH AND SLOVAK LANGUAGES.

Publisher and Editor: Mirko Janeček.

Články, objednávky inserátů, opravy
adres a předplatné lze poslat na:
"KANADSKÉ LISTY", Box 520,
Station "D", Toronto, Ont. M6P 3K1.

Pokud jsou články podepsané, nemusí
se redaktor ztotožňovat s jejich
obsahem.

Předplatné na 1 rok:

Kanada a USA ... \$ 10:00

zámorí lodí ... \$ 12:00

zámorí letecky ... \$ 15:00

LIDÉ MEZI NÁMI

V kanadském Zlíně, na Batawě, se dne 13. ledna t. r. dožil v plné svěžesti svých 85. narozenin ředitel Antonín Cekota. V první republice byl redaktorem všeho tisku ve Zlíně. V r. 1939 se s mladým Tomášem Baťou a dr. Karlem Herzem přistěhoval do Kanady. Začátky na Batawě byly obtížné. Když bylo v roce 1940 nejhůř, přišel s návrhem, že se musí něco dělat: sokolovat, zpívat a pod. Sám šel příkladem napřed. V Baťově organizaci dosáhl zodpovědného postavení, ale navíc psal články do krajanského tisku a dokonce se stal předsedou torontské odbočky Společnosti pro vědy a umění. Také jeho činnost v místní odbočce Čs. sdružení stojí za zmínku. Pomohl mnohým nově příchozím od roku 1966. Na jaře 1968 uvítal na Batawě ministra výživy do února 48 Václava Majera. Pan ředitel Cekota se zasloužil o batawské a tím o celou naši národnostní skupinu. K 85. narozeninám mu upřímně blahopřejeme.

ČESKOSLOVENSKÝ LEV provedený ve 14K zlatě

Jako přívěšek k náramku, medailon,
jehlice do kravaty nebo do klopky.

Velikost 1 (ilustrovaná) — \$120 a daň

Velikost 2 (menší) — \$49 a daň

* * *

Veškeré opravy, předělávky,
odhady zlatých a stříbrných šperků

J. M. KLEIN - ZLATNÍK

5 Shuter St., Toronto
(vedle MASSEY HALL)

862-0807

zasíláme na dobírku

MONTREAL

Když jsem v montreálském "Věstníku" četl, že při nedávných sokolských /už 34./ šibřínkách naplnilo velký sál Slovenského domu přes 650 účastníků, řekl jsem si, že to ti naši montreálští dělají dobře. Ovšem plánuje se skoro po celý rok a celý výbor se podílel na práci a na úspěchu. Dámský výbor jednoty se opět významně a výběr jídel byl skutečně bohatý. Jídlo a znamenitá hudba kapelníka Karla Binovce přispěly k všeobecné spokojenosti účastníků. Ani ve 3 hodiny ráno se nikomu nechtělo jít domů! Zábava tedy pokračovala při harmonice a zpěvu. Díky krajanským firmám letošní tombola byla bohatší, než kdy jindy; dvě letenky do Anglie /dar od British Airways/ vyhrál Karel Prem. Zlatým hřebem večera bylo vystoupení taneční skupiny mladých, kterou obětavě nacvičily sestry Yvona Lavalová a Alena Procházková. Osm tanečních párů v národních krojích předvedlo "Stavění máje v jižních Čechách". Bouřlivý potlesk přítomných svědčil o velkém úspěchu tohoto vystoupení. Paní Yvona Lavalová nám poslala tyto další podrobnosti: "Každý rok vybírám k tanci jinou oblast. Znamená to pečlivé studium zvyků, krojů a tanců té oblasti. Letošní tanec jsem postavila do živého prostředí venkova, kdy mládež přináší majku na náměstí. Dívky doprovázejí, držíce v prostoru různobarevné mašle, uvázané k vyzdobenému věnci/mistrovské to dílo br. Dojádka/. Dívky se pak pod majkou roztančí a hoši jim při tom zpívají. "Vy naše panenky, stavíme vám máje, abyste věděly, že vás rádi máme." Dívky jim pak do tváří vesele vhodí rozevláté mašle a hoši furiantsky je vybídnou k tanci. Rozproudí se veselá polka kolem máje. Vložila jsem též sólové vystoupení nadané Aleny Procházkové se dvěma partnery, kde žertovná scéna škádlení a koketování skončí usmířením a celá skupina končí finále za velkého výskání a zpěvu." Z přespolních byli na zábavě také Anuše a Petr Benešovi z Vermontu. Prozradíme hned nedočkavým našim čtenářům, že tanečníci z Montreálu vystoupí na letošním sletu v Torontě.

WINNIPEG

Čtyři generace rodiny Košťál-Kuczera ve Winnipegu, Man. Pocházejí z Kupicova na české Volyni. Zleva: J. Košťál, pí Anna Kuczerová s vnoučkem Jimem a Ron V. Kuczera jako otec.

Nově příchozí v Bramptonu obětavě pomáhají manželé Maršálkovi. Patří jim za to díky!

SVÍZELNÁ SITUACE

Promiň, Marie, ale již hůře slyším. Říkala jsi „love“ nebo „vole“?

Pražské uzenářství

638 Queen St. West,
TORONTO, ONT. M6J 1E4

Majitel: J. Pichlík

Tel.: 364-1787

Dětský lábor na Masaryktownu

Od 1. do 22. července t. r. se na Masaryktownu ve Scarborough /u Toronta/ koná dětský tábor. Pořádají jej: Masaryk Memorial Institute a Sokol Toronto. Přijímají se děti od sedmi let a ubytování je v opravených chatách. Stravování je zajištěno v restauraci Praha na Masaryktownu, kterou nyní vede výborná kuchařka paní Bigasová, za asistence paní Čapkové. Cena týdenního pobytu je stanovena na \$ 90 za dítě. V poplatku jsou zahrnuty mzdy zákonem požadovaných vedoucích skupin a lékařů, což zaručuje všestrannou péči o děti a programovou náplň. Další informace na č. 439-4354 nebo 884-9829. Doporučuje se, aby rodiče s přihláškou neotálely.

kultura

FRANTA BĚLSKÝ

Zajímavým úkazem československých exulantů je, jak málo se zajímají o osudy pokrevních bratrů, roztroušených po celé zeměkouli, a jejich úspěších, i když jsou mezinárodního významu.

Kdo ví, kdo je autorem sochy Winstona Churchilla ve Westminsterské koleji ve Fultonu, Mo., USA? Socha připomíná jeho slavnou řeč pronesenou 5. března 1946, ve které varoval, že "Železná opona rozdělila evropský kontinent. Za Železnou oponou jsou hlavní města Varšava, Berlín, Praha, Budapešť, Bělehrad, Bukurešť a Sofia, jež jsou v prostoru nazvaném sovětskou sférou!" Již v roce 1954 byl model této sochy vystaven v galerii Society of Portrait Sculptors v Londýně. Konečně byla socha v r. 1968 odlita do bronzu a vytvořeno celkem 9 modelů. Socha ve Fultonu byla odhalena v květnu 1970.

Kdo ví, kdo vytvořil hlavy královny Alžběty, prince Filipa, prince Andrew a osmdesátileté královny matky s korunou, vystavené v londýnské portrétové galerii? Autorem všech těchto děl je sochař Franta Bělský, brněnský rodák a svobodník-dělostřelec v čs. armádě v Anglii. To Vás, milí čtenáři, asi překvapuje. Franta se narodil jako nejmladší syn ze tří bratrů /všichni tři byli v armádě/. Studoval na Akademii výtvarných umění v Praze. Po obsazení Československa Němci odešel do Anglie, aby studoval na Royal College of Art v Londýně. Už třetího září 1939 se přihlásil dobrovolně do čs. armády a odešel s prvním vojenským transportem do Agde, kde se setkal s výchovným důstojníkem, por. Rudolfem Nekolou, pozdějším redaktorem kanadského "Nového Domova" po r. 1948. Čtyřdenní cestu vlakem si Franta Bělský vhodně krátil tím, že na každé zastávce něco na vagony nakreslil, takže do Agde přijel vlak pokrytý vlasteneckými a humornými obrázky; barevné křídly dostal od francouzských železničářů. Prodělal pak francouzské tažení jako voják-dělostřelec a jak píše ve svém dopise, "měl štěstí" do posledního okamžiku, když dva metry od něho dopadl 155 mm granát, který nevybuchl. V prvním anglickém táboře v Cholmondeley parku stojí dnes jeho pomník připomínající pobyt čs. vojáků. Na ministersktvu národní obrany v Londýně pomáhal modelovat reliefovou mapu místa, kde měli seskočit stateční parašutisté Gabčík a Kubiš. /O několik let později byl autorem pamětní desky na kostele sv. Karla Boromejského v Resslově ulici v Praze, kde byl sveden nerovný boj mezi parašutisty a SSáky./ Po vylodění Spojeneckých armád v Normandii v červnu 1944 prodělal obléhání pevnosti Dunkerku a vrátil se s čs. západní armádou do vlasti v roce 1945. Pyšně pochodoval při přehlídce "západní armády" Prahou. Dlouho se však netěšil pobytu ve své domovině, kam jej doprovázela jeho anglická manželka Margaret Owen. Po komunistickém puči v únoru 1948 se stal znovu exulantem. Usadil se opět v Londýně. Zde dokončil studia na Royal College of Arts. Promoval honoris cum laudae v r. 1950. Pak po 5 let působil jako profesor výtvarného umění a pocta následovala za poctou. Fellow of the British Society of Sculptors, členem Board of Directors na St. Martin School of Arts, Sir Otto Beit Medal v letech 1976 a 1978, Jean Masson Davidson Award a další. Jeho díla byla zakoupena a jsou vystavována v mnohých galeriích v Evropě a v USA. Portraits Gallery v Londýně má shora uvedené bronzové odlitky hlav anglické královské rodiny. Socha Cecilia Rhodese stojí v Bulawayo v bývalé Rhodesii, nyní Zimbabwe. Třicet stop /9m/ bronzová fontána v londýnském Shell Centre, na které Bělský pracoval dva roky. Socha admirála Cunninghama na náměstí Trafalgar Square v Londýně. Druhá Churchillova socha v USA je v knihovně Harry S. Trumana v Independence, Mo. Jedna z posledních prací je socha Earla Mountbattena, kterou odhalila královna Alžběta dne 2. listopadu 1983, za účasti 15ti královských rodin.

Franta Bělský s maketou pomníku Earla Mountbattena. Rozhodnutím poroty vyhrál soutěž a byl pověřen vytvořením sochy.

Je vysoká 9 stop /2.7m/ a stojí na Horse Guard Parade ve Whitehalu, blízko ministerstva zahraničí a admirality. To symbolizuje fakt, že Earl byl politikem, vojákem, ale především námořníkem. Bělský se vždy hrdě hlásí k českému původu. Je to druhý Václav Hollar /1607-77/, který náš národ proslavil před 300 lety, také v Anglii. Bělský nebude zapomenut, dokud náš národ bude žít. Je poctivým vlastencem, statečným vojákem a velkým umělcem.

Škpt. v zál. F. Snábl, Montréal.

The meaning ...

Continuation from page 1.

was a one-party political entity controlled militarily, diplomatically and economically by Nazi Germany. Under the "Treaty of Protection" of March 23, 1939, "independent" Slovakia had to give Germany unlimited rights to garrison troops and build military installations. Though many nationalistic Slovaks initially found some satisfaction in their independence from the alleged Czech supremacy, they gradually realized that their Slovak State was merely a German Puppet. At first for propaganda purposes, Hitler tried to make Slovakia appear a showpiece of the "German Order" in Europe and did not insist on her adopting National Socialist ideology /J. K. Hensch in Mamatey's History of the Czechoslovak Republic, Princeton, 1973, p. 278/. There were of course, deliberate attempts by pro-Nazi Slovak politicians, led by Prime-Minister A. Tuka, to convert Slovakia into a true fascist state. Racist laws, followed by deportation of some 57.000 Slovak Jews to Nazi concentration camps, two Slovak divisions fighting side by side with Germans in the Soviet Union, a preposterous declaration of war on the United States and Great Britain in December 1941, testify to Slovak subservience to their Nazi "liberators". President Tiso's moderating influence on Hlinka Guards storm troopers and his rather meek opposition to Tuka's extremism, incited by Berlin, cannot exculpate President Tiso and his governing establishment from their alliance and cooperation with the Axis powers within the framework of Slovak independence. /In this regard the enforced cooperation between the Czechs and German occupying authorities in the Protectorate could, to some degree, be vindicated, though certainly not condoned./ The poignant circumstances and the ill-fated aftermath of the Slovak declaration of independence of March 14, 1939, offer little justification for its nostalgic commemoration in the year 1984.

Nobody on this continent is denying Slovakia a right to self-determination or its contribution to and share in Western civilization. The free Slovaks abroad should, however, be pre-occupied with ceaselessly reminding the world of the Soviet occupation of their unfortunate homeland, rather than recalling and celebrating an ignominious period of their modern history. Their Czech brothers, who find themselves in the same predicament of Soviet captivity, are sincerely extending their helping hand. "In unity there is strength" is a historical lesson, which both these much-tried peoples must always remember, should they be one day independent again.

ORWELLOVSKÝ ROK

Česky překlad známé knihy vyšel v těchto dnech v IHDE-XU v Kolíne n. Rýnem. Objednejte si výtisk zašláním \$ 10 na "Kanadské Listy".

MONICE JANEČKOVÉ

k jejím 21. narozeninám, které slavila 10. března, blahopřeji

členové taneční skupiny MASARYK DANCERS.

Pojištění je věc důvěry

Přes 30 let služby naší veřejnosti s největší kanadskou životní pojišťovnou

SUN LIFE OF CANADA

VLADIMIR VÁLEK, C.L.U.
Senior Representative

Tel. 232-1620

55 Aberfoyle Cr., Suite 400
/Proti Islington Subway Station.

Toronto, Ont.
M8X 2W4

Legenda ? "VSL"

Dr. František Schwarzenberg

Když mráz spálil poslední květy, zapalovali za stara v krbech ohně. Z vyschlého dříví naštipali louči, nařezali polen z dávno poražených stromů, které čekaly někde na hromadě za humny, až i na ně dojde. Narovnali hraničku a podpálili. Nejdřív zapraskaly pavučiny, komín se pomalu ohříval, až vyšlehly dlouhé plameny, pryskyřice zavoněla a v sednici začaly přeska-kovat stíny.

Starí i mladí přistavovali stoličky k ohni, dívali se do plamenů a drželi černou hodinku. Pak si začali povídat. — Když bylo dobře, povídali si pohádky o králi a o princeznách, o hastrmanech a vodnicích, o polednicích a sudičkách. Když bylo zle, vyprávěli se pověsti o Šarce a o slepém mládenci, o Sybilinu proroctví a o králi Ječmínkovi. A když bylo nejhůř, zrodila se legenda. — To si vyprávěli o svatých a světicích Božích, o Blaničských rytířích a o Růžovém paloučku. — Někteří vidali v plamenech záblesk svatozáří a jiní záři hranice.

Potom přišel věk rozumu a lidé myslili, že mohou žít bez pohádek, bez pověstí a bez legend. Odnesli verpánky na půdu, nechali krb vyhasnout, vymetli oharky a hodili je na smetiště. Ani je nenapadlo, že z toho starého vyschlého dříví, zdánlivě mrtvého, vyšlehly kdysi plameny víry, jiskry naděje. Ani nepomysleli, že ze vzpomínek a vyprávění lidé čerpali sílu, když bylo zle; že dědové žili legendami, když bylo nejhůř. Rozšafní lidé si zatopili v ústředním topení a do všech koutů pěkně posvítili žárkovami. Nebylo již černých hodiněk a rozumní lidé mysleli, že je tomu tak dobře.

Přišla okupace a přišla válka. A bylo zase zle. Nebylo uhlí do ústředního topení a nebylo ani elektrického proudu. Náhle — kde se vzal, tu se vzal — zapraskal ohýnek v krbu. Sežehl pavučiny a zahrál dávno vychladlý komín. Pryskyřice zavoněla a jiskry vyskočily na všechny strany.

Honem jsme šli hledat kdejakou louč a kdejaký kousek suchého dříví, aby nám ohýnek v krbu nevyhasl. Sháněli jsme takové staré suky a pokřivené kořeny, o kterých už nikdo nevěřil, že by se kdy k čemu mohly hodit. A přece vydaly ze všech nejvíce tepla. Snесли jsme stoličky s půdy, zabezdili okenice, zavřeli dveře a přisedli k ohni.

Díváme se do plamenů, nasloucháme praskání louči a mlčíme. Už je příliš zle! Ale každý slyší v praskání louči, co mu v duši zní a co bylo umlčeno, — Lumírovo varýto, chorál, či Sukův pochod. A každý vidí v plamenech tu svou legendu nejmilejší — o Velehradu či Levém Hradci, o Baltu či o Sibiři.

Mlčíme a jen na očích si vidíme, že jiskry naděje přeskočily z ohně do srdcí a že plamen víry sežehl duši. Je konec černé hodinky a my se rozcházíme mlčky — však se ani promluvit nesmí.

Když bylo po válce a když se zase na chvíli smělo mluvit, pověděli jsme si navzájem, co jsme v ohni všechno viděli, co v praskání louči slyšeli. Sami jsme se tomu podivili. Vždyť jsme už ani nevěřili, že z těch suků a vyschlých kořenů vyšlehnou tolik tepla, tolik víry a tolik naděje. Málem bychom byli uvěřili, že rozumní lidé stačili uklidit a vymést s naší minulostí také všechno, čím jsme si ji sami z lásky okrášlili. Jiné to nezajímalo, ale my, kteří jsme přežili válku ve vlasti, my jsme si to všechno dobře zapamatovali, abychom jednou mohli dětem vyprávět co nás posilovalo, když bylo nejhůř.

Zakrátko však musily stoličky zas na půdu a oharky se vynesly na smetiště. A ještě za chvíli se pohádky, pověsti a legendy vůbec zakázaly.

*

Nevím — nevím, jak je dnes doma. — Ale neklame-li mě všechno, rozdělali zase oheň v krbu, snесли stoličky s půdy, dívají se do plamenů — a mlčí. Kolik jisker, tolik neděje; kolik plamenů, tolik víry; kolik očí, tolik různých legend. A my až se jednou vrátíme a budeme se vyptávat, co je doma posilovalo, když bylo nejhůř, uslyšíme mnohou známou zka-zku. — A znovu uslyšíme tu krásnou, dnes už stou-tou:

O chudém chlapci ze Slovácka ...

Slavnostním řečníkem při promoci prince Huberta z Löwensteinu na Ukrajinské svobodné univerzitě byl vedle rektora prof. Dr. Wolodymyra Janiwa i náš krajan prof. Dr. Josef Kratochvíl, který je členem UFU již od roku 1954.

ZPRÁVY Z KANADY

Pilně se pracuje na podrobnostech papežské návštěvy v Torontě 14-18.9.t.r. Kordinátorem je dp. S.Connor,977-1500.--Fed.vláda poskytla dar ve výši \$250.000 na zřízení National Heritage Language Centre v Torontě.--Bylo oznámeno,že Kanada vítá žádosti o přistěhování těch,kteří přijedou s penězi a zamýšlí v Kanadě otevřít vlastní dílny a pod.podniky.Je to důsledek faktu,že v letech 1980-82 přivezl tento druh immigrantů přes 1 a půl bilionů dolarů a vytvořil nejméně 10.000 pracovních příležitostí.--Ont.Hostelry Institute a G.B.College plánují velkolepé středisko pro kuchařské umění a pohostinství v Torontě nákladem asi 12ti mil.dolarů.Info:363-3401-George Kibedi.--Hon.B.J.Danson,býv.M.P.,který 15.9.68 vítal první let.transport posrpnových v Maltonu,byl jmenován gen.konzulem v Bostonu.--Po 10.byl senátor ukr.původu P.Yuzyk zvolen předsedou Canadian Folk Arts Council. Anti-kom.list "Ukrainian Echo"mu vytknul,že se nechal fotografovat s několika sovětskými "umělci" v Ottawě nedávno. List tvrdí,že smlouva o kult.spolupráci mezi Kanadou a SSSR z roku 71 je neplatná-její platnost prý zrušila konz.vláda J.Clarka.--Paul Ariemma/italského původu/se stal"National Director of Multicultural Affairs"ve štábu Briana Mulroneyho,který aspiruje na místo příštího kan.mín.předsedy.--Jakékoliv dotazy týkající se služeb fed.ministerstev v Torontě zodpoví nová služba 926-1993.--Toronto"Sun"/náklad asi 300.000/převzal z "KL" zprávu o poměrech v upr.lágru v Řecku.--Odborníkem na multikult.věci se zdá být fed.poslanec John Kushner,narozený v Polsku. Je poradcem B.Mulroneyho.--Míla Mulroney je srbského původu.--Ota Hora byl na slavnostním večeru kan.občanů ukrajinského původu v Ottawě; promluvil dr.P.Savaryn,předseda Světového Kongresu svob.Ukrajinců.--Montreálská Symfonie pod taktovkou G.Herbiga předvedla nedávno mistrně skladbu"Memorial to Martin L.King"/1968/,dílo krajanského skladatele prof.O.Morawetze.--Kan.odborníci odjeli do Rumunska,kde se bude stavět nukleární stanice CANDU,díky am.půjčce ve výši 680.000 dolarů.--Fed.poslanec M.Wilson/Etobicoke/připomněl ve fed.parlamentu,že obyvatelé baltských republik touží i po 40ti letech okupace Sověty-po svobodě. Kanada okupaci neuznala a všechny tři země mají zde fungující konzuláty.-- Po Skotech,Portugalcích,Japancích a Polácích má vyjít 5 dalších studií v rámci série Ethnic Histories. Ko-ordinátorem je Adrian Papánek.--Dirigent V.Neumann vystoupí v R.Thomson Hall 18.-19.4., 25.-28.4. a 2. -3.5.--Kanada žádá od SSSR \$2,100.000 jménem osmi kan.občanů,kteří zahynuli při sestřelení korejského letounu 1.9.83. Náhrada případně pozůstalým.

Z událostí v Československu

1.2. zemřel v Praze někdejší starosta čs.skautů dr.Josef Charvát. Rozloučení ve strašnickém krematoriu se účastnilo mnoho býv.skautů a skautek.--Na věčnost také odešel red.Josef Foitík,pravoslavný kněz a býv.důstojník Čs.východní armády.Redigoval několik publikací volyňských Čechů.--Delegace města Tábora navštívila Kostnici. Očekává se,že obě města budou spolupracovat ve snaze zachovat památku na Mistra Jana Husa,který byl v Kostnici upálen v r.1415.--T.J.Sokol Horní Datyně uspořádal v prosinci 83 17.ročník zimního táboření "Klondyke" v Travnách v Beskydech.--Projektované výstavbě Jižního Města v pražském předměstí padlo za oběť 1.700 mohutných smrků Kunratického lesa.Dřevo bylo spáleno na místě.--V okupované zemi je zřejmě dovoleno všecko:sov.okupantští vojáci nezřídka zastaví své nákladní auto a vrhnou se na ovoce podél cesty,aniž by ptali majitele. /Jistý náš kan.krajan to viděl na vlastní oči poblíž Č.Lípy./--V Praze zemřel karikaturista Haňák,vlastním jménem Miroslav Liďák.Bylo mu 49 let.--Bratislavští kněží P.Homolka a P.Rybanský nemohou vykonávat své povolání,přes protesty věřících.--27.1.t.r.zemřel v Praze znalec husitského válečnictví a pplk.jezd.Eduard Wagner, 79. Byl to vynikající voj.historik; mladší bratr plk.Oty Wagnera,který se vyznamenal jako major Ciz.lergie v bojích u El Alameínu.--Ve "Več.Praze" vyšel článek o Baťově Domu obuvi na Václavském náměstí.Byl postaven v letech 1927-29 podle návrhu arch.J.Svobody.Článek je nadepsán:"Skvosty naší architektury".--Čs.vojenská letadla na cestě do Sýrie přistávají na řeckých vojenských letištích! /Řecko je členem NATO./--Uherský salám stojí 120 Kčs za kg. Vyvážet se smějí jen knihy a gramodesky.--Jiřina Švorcová se z milosti Husáka stala

Z NOVÝCH KNIH EXILU

OTŘESNÁ DETEKTIVKA.

Josef Frolík:"Střilejší abatyše". Nakladatelství Polygon, Zurich 1983

Je to knížka výborně napsaná jako detektivka podle všech osvědčených pravidel pro tento žánr. Je však bohužel založena na skutečné události v pounorovém Československu a proto jí chybí pře-depsaný závěr: viníci budou potrestáni, nevinní osvobozeni a detektiv odměněn. V komunistické zemi však tato pravidla neplatí, je to vše jako naopak. Snad kdyby to napsal někdo jiný ani by se to nezdálo věrohodné a možné. Ale J. Frolík, díky svému postavení v tzv. "bezpečnostní" službě Československa byl do celého případu likvidace katolického řádu a charitativní společnosti "Vincentinum" zasvěcen.

Jádro příběhu je zcela prosté. Mladý kluk nalézne na půdě ukrytou pistoli po Němcích a se svým kamarádem si jí jdou "vyzkoušet" do lesa; vyjde rána a kamarád je mrtev. Kluk si v panické hrůze vymyslí, že výstřel byl vypálen ze zámku, kde řádové sestry pečují o ty nejubožejší z ubohých. Jeho "soudruh učitel" tělocviků, takto bývalý funkcionář Kuratoria pro výchovu mládeže, využije tento nesmysl k tomu, aby proti sestřičkám uvedl do chodu Statní "bezpečnost" /StB/ se všemi hrůznými následky.

Autor použil příběh také k tomu, aby seznámil čtenáře s různými osobami a fakty "bezpečnostní" služby ČSR. Dozvídáme se např., že soudruh ministr Josef Nosek byl původním povoláním zloděj slepic a špicl a také o tom, že v komunistických koncentracích bylo pětikrát více komunistů než v nacistických atd... Je to poučné a otřesné čtení, tím spíše, že všechna ta neuvěřitelně otřesná fakta podává autor svým suchým šibeničním humorem.

Škoda jen, že knížka asi nebude přeložena do angličtiny a španělštiny aby poučila některé duchovní v obou Amerikách jaký je skutečný vztah "vítězné dělnické moci" k církvi a jejím představitelům a služebníkům.

Novina

V Clevelandu vyšlo zvláštní pamětní číslo "Novina" k 50. výročí úmrtí velkého českého státníka Antonína Švehly. Úvod napsal Martin Hrabík, nad jiné povoláný, aby upozornil na význam Švehlův pro Československo a na jeho odkaz, nad kterým právě dnes je nutno se pozastavit.

Závěrem ve svém úvodu poznamenává autor "Na okraj První republiky": Antonín Švehla byl dynamickou osobností v domácím odboji, v přípravě a provedení převratu. Teprve později bylo oceněno jeho mistrovství v odvrácení bolševického rozvratu v době popřevratové. Z mužů Pětky byl nejsilnější, protože nejcitlivější, v historickém líčení Peroutkově. Období jeho tří vlád je i jeho titulární řízení československé politiky, kterou vedl rozmachem evropského státníka.

Za krátkou dobu deseti let jsme překonali potíže nového státu. Měli jsme v čele dva schopné vůdce. V tomto čísle "Noviny", rádi bychom shrnuli, proč Švehla ve spolupráci s Masarykem tolik dokázal a proč uměl tak vůdcovsky vládnout? Velká vrozená inteligence, politické nadání, znalost dějin národa i světa, nesmírně pragmatické vážení problémů, situací a důvěrný vztah k charakteru národa, sokolský prožitek vlastenectví, Havlíčkovská znalost národního charakteru, povahového rozměru od plného vlastenectví k průměrnému maloměstáctví, to byly tvořivé mocnosti jeho politického umu, který uplatnil ve vyčerpávající práci. Obětoval se v ní podle vlastního přiznání: "Česká politika je proto tak krásná, že je tak těžká". Každý problém ho vzrušoval k řešení, neutíkal před ním. Uměl vládnout, demokraticky vládnout. Vytváření vládních koalic bylo samo o sobě dílem schopného politika v dobách neklidných... Žádná nepřítomnost režimu zaujatých lidí, nemůže zničit Švehlovy zásluhy o československou demokracii - ani jeho památku".

Jsou tu kapitoly: Dr. Jaroslav Pecháček, "Masaryk, Beneš, Hrad"; František Koutník, "Švehla, Beneš"; Prof. Josef Korbel, "Jak vznikla rudozelená koalice"; Jiří Chmelař, "Historie německého agrárního hnutí v Čechách a na Moravě"; Prof. Dr. Karel Engliš, "Švehlovo státnictví"; Dr. Vavro Šrobár, "Pamati z vojny a vazenia"; Karel Čapek, "A Representative Czech"; Václav Černý, "Paměti"; František Udržal "Švehla - z rodu bojovníků"; Ferdinand Peroutka o Švehlovi a dalším.

"Novina" dovršila svůj třicátý pátý ročník v exilu. Vydání bylo umožněno dary. Ve spolupráci s přáteli vydal Martin Hrabík, 3491 West 99th Street, Cleveland, Ohio 44102.

VYNÁLEZY a VYNÁLEZCI

Pneumatika

Dnes je to samozřejmost, ale nemyslete si, že její vynález vyvolal me, zi cyklisky radost nebo zájem. Vůbec ne, dokonce to pokládali za bláznivý nápad, vhodný leda pro toho divokého k'uka, který byl synem zvěrolékaře J. B. Dunlopa ve skotském městě Belfastu. Dunlopův syn totiž nejraději ze všeho přeháněl velocipéd. Jenže tehdy byly silnice a ulice hrbokaté, drážky a pokud byly dráždenné, drážel tehdejší velocipéd, těžký a bez valného přetváření na kočících hřívách ještě víc. Tak se stávalo, že méně opatrný cyklista, jako byl Dunlop mladší, často padal a byl samá modřina. Otce Dunlop sice synovi nakazoval, aby jezdit pomaleji a opatrněji, ale esí se nebudete dívat, že to moc nepomohlo.

A tak se zvěrolékař Dunlop nad jízdou kolem zamyslí a zauvažoval, zda by se jeho drnění a poskakování na nerovné zemi dalo odstranit. Poněvadž měl v laboratoři všelijaké hadičky, nepadlo ho takovou hadičku naplnit vzduchem a přilepit na kolo. Zkusil to a na jaře roku 1888 Dunlop syn s takto opatřeným velocipédem vyjel do belfastských ulic. Ukázalo se, že jízda je nejen klidnější, bez otřesů, ale také tišší. Přesto by se asi nic nestalo, kdyby si té změny nevšiml obchodník Edlin, který velocipedy prodával. Nepadlo ho, že Dunlopův nápad by mohl znamenat rozšíření cyklistiky a přiměl ho, aby si jej dal patentovat.

Tak tedy přišli na svět pneumatiky. Aspoň se to tak vypráví, nesporné ovšem je, že první patent na pneu, maliku pro jízdní kolo zní na jméno J. B. Dunlop, že Dunlop je také první značka pneumatik a první továrna na pneumatiky.

DOPIS

redakci "Hlasu revoluce"
Praha, v dubnu 1968:

JUNÁK — HRDINA

V sedmatřicátém roce se na naší republikou již zahouvaly chmury. Byl jsem narychlo přeložen do nové posádky a můj náčelník mi hned první den řekl, že jestli jsme až dosud nikdy ve skutečnou mobilizaci nevěřili, musíme udělat teď výjimku. Pracovali jsme se už vážně od dne v noci... Jednou mně manželka telefonovala, že dva chlápci si přejí se mnou mluvit, abych přišel v osmnácti, nula nula, domů...

V bytě se mi představili dva lidé, jinoši a podávali mi levou ruku. Měl jsem tedy před sebou junáky. Přišli mne požádat, abych vedl jejich oddíl. A tak z toho mála času ztratila rodina ještě další. Váhal jsem, ale jako vždy, zvířetilo junácké srdce a já jsem přebral junácký oddíl. Kromě 3. Klubovna nebyla, schůzky se odbyvaly ve třídě školy. Všechny byly každou druhou neděli, v létě pak tábor na Hadí myšlíně u Vsetína.

Mírek byl rádcem jedné družiny. Čtrnáctiletý, jemný, tichý, skromný. Nikdy jsem mu nemusel nic připomínat. Nevěděl jsem ani proč si ho vlastně družina za rádce vybrala. Neměl výraznou charakteristiku vůdce chlapčenského tlupy. Měl však v sobě něco rytmického a uslechtilého, co rozhodlo.

Po rozpuštění junáka v roce 1940 gestapem, ztratil jsem Mírka z dohledu, neboť jsem byl opět přemístěn. Oddíl dokonce ilegálně tábořil a stále byli jeho členové pospolu. Později jsem se dozvěděl, že Mírkovi nastaly těžké časy. Otce měl za hranicemi a měl také starost o maminku a sestru. Brzy byl gestapem uvězněn v Mauthausenu, zatímco matka a sestra se podařilo odejít do ilegality. Pak nám kdosi vupřávil o hrdinném boji i smrti Mírka. Neznal jsem.

My, junáci, známe více příběhů hrdinství našich chlapců a děvčat za okupace. Přáli bychom si, aby jejich osobnosti byly našim dětem nesmírným vzorem statečnosti a věrnosti duše budoucí.

Jako prvního bychom chtěli Mírka Suobodu, junáka oddílu Kroměříž 3. syna našeho presidenta. Eduard URES-ULBRICHT, genmjr. v zář.

VII SLET SOKOLSKÉ ŽUPY KANADSKÉ

VII. slet Sokolské župy kanadské se koná v Torontě v kanadské provincii Ontario ve dnech 21. - 24. června 1984. Starosta Ústředí čs. Sokolstva v zahraničí br. Waldauf jménem členstva všech kanadských sokolských jednot na tento slet bratrsky zve a sděluje přesný pořad:

Čtvrtek 21. června 1984 - večer: Informační schůzka vedoucích všech složek a porada rozhodčího sboru pro sletové závody v malém sále hotelu Holiday Inn, 970 Dixon Road.

Pátek 22. 6. po celý den: Závody žen a dorostenek v nářadovém tělocviku v povinných sestavách nižšího, středního a vyššího oddílu v tělocvičně »Etobicoke Olympium« 590 Rathburn Road. - Večer: Sletová soutěž v odbíjené mužů v tělocvičně školy Vincent Massey Institute 105 Eringate Dr. - Sletový banket ve velkém sále Holiday Inn. - Večer sokolské mládeže: Zájezd lodí na jezero Ontario, společná večerka a návštěva parku »Ontario Place«.

Sobota 23. 6. - celý den: Závody mužů a dorostenců v nářadovém tělocviku v povinných sestavách nižšího, středního a vyššího oddílu v tělocvičně Etobicoke Olympium 590 Rathburn Road. - Sletová soutěž v odbíjené žen v tělocvičně školy Vincent Massey Institute 105 Eringate Drive. - Večer: Sletová veselice s

vyhlášením výsledků, Arena, Centennial Park, Etobicoke.

Neděle 24. 6. - dopoledne zkoušky všech složek na sl. stadionu - odpoledne hlavní sletové vystoupení Stadion Centennial Park, Etobicoke s násl. pořadem: Cvičení prostná žactva, dorostu a členstva, ukázky cvičení na nářadí, štafetový závod žup. Vystoupení tanečních skupin v národních krojích.

Sletová kancelář: je umístěna v hotelu Holiday Inn, Toronto Airport, 970 Dixon Rd. Rexdale, Ont. - Sletový odbor vede s. D. Travníček, 9, Strandhill Rd. Scarborough, Ontario M1J 3A8

Informace podávají: ve Švýcarsku br. Hladík, Bern - v Anglii br. náčelník Dorsuk - ve Francii br. jednatel Rada - v Německu br. Paul, Mnichov - ve Vídni br. Sion na tel. 92-88-605 večer.

Lubrování je zajištěno v násl. hotelích: Holiday Inn, Toronto, Airport, Constellation Hotel, Howard Johnson's Airport Hotel. - Ceny za 2-lůžkové pokoje kanadských dolarů: Holiday 55,- za ev. třetí lůžko plus 6,- - Howard 44,- za ev. třetí lůžko plus 8,- - Constellation 55,- za ev. třetí lůžko 12,- plus 5 % městské daně.

Sletové vystoupení: v neděli 24. června 1984 se bude konat za každého počasí, neboť v případě nepříznivého počasí se budou konat všechna vystoupení v kryté hale »Areny« jež se nachází necelých 100 metrů od stadionu.

fantóm Opery

Román »Fantóm Opery« francouzského spisovatele Gastona Leroux patří už po celá desetiletí k zlatému fondu tzv. černé literatury. Vyšel puchopitelně i česky - ve velkém nákladu, a nášlo jej četli na pokračování v rozhlase. Je v něm všechno, co v napínavé literatuře hrůzy má být: nepřehleditelně osklivý muž, který musí nosit neustále masku, krásná zpěvačka a její snoubenec, pafízká Opera se svým hledištěm, obrovským podzemím, tajnými schodišti, chodbami, vchody a s celým pestrým životem. A tedy se pohybuje fantómy v černé plášti, v černém klobouku, v masce, nesmírně štihlý. Pohybuje se tu jako domo, protože se kdysi na hlavě Opery padl. A přitom to není jen stavitel, ale i zpěvák, kouzelník, člověk nešťastně zamilovaný. Náhle se objevuje, náhle mizí. Leroux vyličil fantómovy osudy strhujícím způsobem, je to talentovaný spisovatel a nadto vyškolený na velkém francouzském románě 19. století. Umí nejen psát a fabulovat, ale dovede dát své práci i věrohodnost historického románu nebo literatury faktu. Věřila členářů podle jeho dojmu, že fantóm Opery vskutku existoval.

MULTICULTURALISM

Od roku 1971 se multiculturalismus pohnul vpřed a upevnil.

Zeptejte se Eddy Toussainta.

Taneční skupina Eddy Toussainta měla představení po celé Kanadě a všude sklídila ovace.

Co je na ní neobvyklého?

Ředitel Eddy Toussaint je hrdý na to, že je členem etnické skupiny, která aktivně přispěla k rozvoji kanadské kultury.

Další informace obdržíte u nejbližší kanceláře Secretary of the State nebo napište na:

Communications Directorate
Section "M"
Department of the Secretary of State
Ottawa K1A 0M15

Multikulturalismus je skutečností!

TRANSLATED BY: Kan.Listy

Multiculturalism
Canada
Hon. David M. Collette
Minister of State

Multiculturalisme
Canada
Hon. David M. Collette
Ministre d'Etat

Canada

Adolf F.J. Karlovský:

Hrdinové umírají ve stoje

Na toto staré rčení jsem si vzpomněl, když jsem dostal zprávu o náhlé smrti majora gšt. Josefa E. Hýblera, který odešel z našeho středu v plné síle, krátce po dovršené sedmdesátce-jako zdravý strom rozčísnutý náhle bleskem. Byli jsme v Praze skoro sousedé, ale rozdíl devíti let mezi leteckým poručíkem a mladým středoškolačkem je příliš velký, než abychom se už tehdy mohli stát přáteli. Potom ale přišla nezapomenutelná mobilisace v r. 1938, poslední nadšené vzepětí celého národa odhodlaného k boji, a pak už jen zrada a německá okupace. A právě v této době, kdy se někteří ochotně přizpůsobují, či dokonce začínají kolaborovat s nepřítelem, odchází polní letec-pilot Hýbler už v červnu 1939 mezi prvními do Polska a odtud do Francie. Jeho letadlo startuje na leteckých základnách v Chartres, Laon, Ermenonville, Chissey, St. Symphorien a Montpellier. Je obklopen defaitismem i otevřenou zradou, ale je šťasten, že létá, že se bije. A bojuje opravdu dobře, i když francouzský výlečný kříž dostává až po válce. Petain však kapituluje a politický marasmus je už tak veliký, že se jeho vláda dokonce zavazuje vydat Hitlerovi Českoslováky a Rakušany, kteří za francouzskou svobodu bojovali. S tím se ovšem naši vojáci a letci nehodlají smířit a tak se také Hýbler dostává po dobrodružné cestě přes Oran, Casablanku a Gibraltar do Anglie, kde může pokračovat v boji. Stává se důstojníkem Královského letectva /RAF/, přeskokuje se v Cosfordu a Sutton Bridge na anglické stroje a přichází pak do Duxfordu, kde je 310. čs. stíhací perut, která později dostává od angl. krále znak, v němž je český lev - v obrácených barvách - s mečem a doplněn hrdým heslem "We fight to rebuild", tedy asi "Bojujeme za znovuvybudování". Joe Hýbler pak startuje k nesčetným letům ze základen v Martlesham Heath, Dyce, Perranporth, Portreath, Colerne, Weston-super-Mare, Castle Camps, Fairwood Common, Eshott, Colishall .. je opětovně dekorován čs. válečným křížem, medailí za chrabrost a dalšími vyznamenáními, stává se postupně Flight-Lieutenantem, ale nachází při tom dokonce i čas, aby studoval jazyky a hrál na housle. /Už v Chartres zorganizoval pěvecký sbor z čs. letců, který úspěšně vystupoval m.j. také v pařížské Opeře; z té doby mu zůstala přezdívka "regenschori Hýbler". / V srpnu 1945 se konečně vrací do vlasti, hrdý, že je jedním z těch nemnohých Čechoslováků, kdož jsme si se zbraní v ruce dovedli uhájit alespoň svou osobní svobodu a nemuseli být někomu "vděční za bratrské osvobození". A čs. armáda, která ještě naposledy oceňuje zásluhy svých zahraničních vojáků, povolává Joe Hýblera do Vysoké školy válečné. Po jejím absolvování se stává důstojníkem štábu III. leteckého okruhu v Brně a protože dává vždycky otevřeně najevo svůj odpor k totalitě a už docela jednoznačně k té bolševické, je hned mezi těmi prvními, kdož mají být po rudém puči "likvidováni". Jeho "výslechy" provádějí primitivové opíli svou mocí, vojáci, kteří si za celou válku nevystřelili, a kteří jsou po "vítězném únoru" stejně horlivými bolševiky, jako byli během války kolaboranty s Němci a konfidenty Gestapa. A když nakonec stojí Joe Hýbler před vojenským tribunálem státního soudu, který jej má soudit za "zradu dělnické třídy", má sám na své hrudi více vyznamenání, než všech jeho pět soudců i s prokurátorem i bachaři dohromady! Na dlouhá léta je vydán urážkám a ponižení všeho druhu, setkáváme se na Pankráci, na plzeňských Borech a v Opavě. Tam jsou mezi námi "měsíčkáři", většinou kriminální vězni s krátkými tresty, kteří chodí na práci mimo věznici. S jejich pomocí Joe organizuje přísun přísně zakázané cizojazyčné literatury a především anglických učebnic a zakrátko má kolem sebe řadu ilegálních žáků, z nichž mnozí dnes jistě v Anglii, USA nebo Kanadě z vděčnosti vzpomínají na svého učitele. Pak jsme od sebe odtrženi, když mě komunističtí mocipáni posílají na pevnost v Leopoldově. Nesměl by to být ale Hýbler, kdyby ho dlouhé vězení zlomilo a tak je mezi prvními, kteří v roce 1968 organizují proslulý K-231. A vidím ho jako dnes před sebou, když 15. května končí svůj projev při zakládání smíchovské odbočky slovy: "Teď budeme svou politiku dělat pro svůj národ! A když vám, bratři, někdo řekne, že potřebujeme pomoc a dokonce snad poradce, odpovězte mu, že jsme sami chytří dost, a že jsme byli křesťanským kulturním národem už v době, když předkové našich nedávných poradců ještě lezli po stromech, pokud zrovna nelízáli tatarský karabáč!" - Bohužel vůle po svobodě, kterou tehdy tak spontánně projevil celý národ a k naší radosti zvláště mladá generace, byla pohřbena pásy nepřátelských tanků. Tak jsme se znovu setkali až v exilu, kde Joe, stále energií nabitý a krásný chlap, našel v Anglii, za jejíž svobodu a demokracii se kdysi bil, i životní družku. Je škoda, že nikdy nenapsal, nebo nenamluvil na pásku své vzpomínky; patřily by jistě mezi nejzajímavější životopisnou literaturu, nejen pro svůj obsah, ale i pro krásu jazyka, který miloval, a jehož čistotu právě v exilu tak často porušovanou, jako linguista vždycky střežil. Jenže Joe Hýbler nebyl člověkem, který píše historii perem; on dával přednost tomu, psát ji jako voják spouští svého kulometu.

SDRUŽENÍ PŘÁTEL LETCŮ

Ke Sdružení se přidal R. Wiener z Izraele. --Plánujeme dvě větší reportáže: o Jiřím Královi/patřil k původním šesti v Krakově/ a o plk. J. Berounském. Kdo má jakékoliv informace, prosíme ho, aby nám je poslal přes "KL". --U Ferry Command byli jako piloti: Hubáček, Balík, Radina, Jelen, Řechka a Korda. Telegrafisté: Liška, Plzák, Kacíř, Mikulénka a Doležal. --Z archivu H. Fischla máme krásné záběry z přehlídky před pres. dr. E. Benešem na počest 3. výročí založení 311. bomb. peruti, 4.8.43 v Beaulieu. Na jedné si mjr. V. Korda vykračuje hrdě v čele své letky. /Zvětšení mu věnujeme. / --A. F. J. Karlovský napsal pro "KL" článek "Znamení s nimiž šli na smrt" - o erbovních odznacích čs. peruti v rámci RAF. --Lydia, vdova Hýblerová, nás upozornila, že ruský letec v I. republice se jmenoval správně npor. Knižikovský. Napsala nám, abychom požádali přátele J. Hýblera, aby vzpomínky na něho poslali na naši adresu, pro případ vydání knižně. --Budeme také vděční za jakoukoliv další informaci o G. Mahlerovi. --Máme část projevu V. Kordy při odhalení památníku Š. Petráška ve Valencích hned po válce. Také článek z té doby "Pro vlast", "Statečný voják škpt. Vlad. Černý"/byl nacisty popraven 8.4.43/, "Z hlasem vlasti"/o por. Jar. Halovi; padl 3.10.44 u 311. / --J. Rajlich napsal pro "HR" č. 48 článek: "Z galerie statečných - Leo Anderle", jehož jméno je na památníku padlých v El. Alameinu. --Žižkovák Lubomír Volka /nar. 5.9.17/ létal u 311. jako pilot s Lučkem Moudrým, pracoval v USA pro firmu GRUMMAN a byl v teamu, který poslal astronauty na Měsíc. Žije v Lindenhurst, NY. --Pozdrav z dovolené ve Španělsku nám poslal S/L-major let. Míra Liškutín, bez něhož by naše Sdružení nebylo tam, kde je. --Pro příp. permanentní čs. oddělení v nové radnici v Mississauga, kde budou vystaveny předměty válečné se k různým etnickým skupinám, prosíme pozůstalé po čs. záp. letcích, zda by Sdružení věnovali nebo zapůjčili jakoukoliv část uniformy čs. letce v Anglii za války. /Jeden nárameník nám věnoval dr. J. Kotas. /

Ze Španělska došla zpráva, že tam 15.1.1984 zemřel kpt. let. Josef Řechka, AFC, Cd eG. Bylo 74 let. Před válkou sloužil u ČSA. v Anglii byl mezi původními členy slavné 310. čs. peruti pod mjr. Hessem v Duxfordu. Po-

zději byl u britské 24. peruti, jakož i u Ferry a Transport Command/s kpt. Kordou. / Byl pohřben 31.1. v čs. sekci hřbitova v Brookwoodu v Anglii.

Kbeli v r. 1937: Team čs. letců-akrobatů po přiletu z Curychu, kde se umístili jako nejlepší na světě ve skupinové akrobacii. Ve skupině byli Novák, Široký, Hubáček, Peřina a další. Kdo pozná jednotlivé letce a může nám napsat? /Snímek je z knihy "Armáda a národ", 520 stran velkého formátu, vydala Národní Rada Československá v r. 1938, vypůjčená z archivu M.P. z Richmond Hill. /

JEDNOU VĚTOU

Máme kusé informace o Z. Babičkovi/padl při náletu na Hamburg 15.9.41/ a Svat. Malém. Kdo ví víc? --Velmi zajímavý materiál nám poslal A. Vrána z Anglie, rodák z N. Paky 27.10.08, sloužil ve Francii a u 312. čs. peruti v Anglii. Zaujalo nás zvláště líčení, jak si Osud zahrál s J. Šejblem v nemocnici v Torquay. --Velitelem 72. letky ve Kbelích v r. 36 byl npor. Petržíla, který se později zabil při havárii B-534 ve Vys. Mýtě. --V Anglii žijí V. Smolík, V. Kašík, J. A. Jaške. V N. Pace žije Ota Hrubý. --Plk. let. J. Kleissl zemřel 21.5.78 v Brně, kpt. let. Josef Kosek tamtéž 26.3.72. --Máme foto R. Bolfíka, který padl 16.1.1941.

Odešel NÁM NAŠ NEJLEPŠÍ Kamarád

My nejsme rozhodně přecitlivělí vůči zjevům lidské smrti. Téměř šest let jsme stáli příliš blízko jejímu dílu i jejímu majestátu. Chladně jsme se jí dívali do očí a bez zerních známek dojetí jsme vymazdávali ze známých jmen svých kamarádů, kteří „tam“ zůstali. A najednou se nám zatupil dech, nám všem zahraničním letcům, při zprávě o tragické smrti ministra zahraničních věcí, dr. h. c. Jana Masaryka. Dokonce slzy nám sjely po tvářích, když jsme se loučili s jeho tělesnými pozůstatky. A nestyděli jsme se za ty slzy. Pociťovali jsme stísněnost, chlapecký žal a lítost, neboť jsme si uvědomili, že jsme navždy ztratili svého nejlepšího přítele.

H. J. SLÍPKA:

dohovořil o zajímavostech jeho kraje. „Tam u vás, já vím, tam rostou výborné švestky, tam jsem kdysi jedl nejlepší švestkové knedlíky.“ řekl chlapec z Dolan na Podlípku. A jmenů zase připomněl jiný ryzí typický znak jeho rodného kraje. Bylo to tolik cítit domovem, bezprostředním domovem, když se Masaryk s námi rozhovořil sta mil od tohoto domova.

A najednou se mezi námi vyjádřil: „Cožpak vy, letci. Vy to budete mít jednoduché až se vrátíte domů. Vy to máte takřka na čele napsáno, že jste šest let tloukl Němce. To my, politikové, budeme muset domů po špičkách a lidem teprve vysvětlovat, že jsme také nezaháleli.“

Masaryk nemusel domů po špičkách. Osvobozený lid nikdy nezapomněl, kolik dřiny v osvobozovacím úsilí bylo vloženo na jeho bedra, ale on již byl tak chlapecky skromný. Byl to skromný stachanovec v práci pro svou zem.

Po válce přátelství Masaryka a letců trvalo neochvějně. „Každý z letců může ke mně přijít kdykoli a bez ohlášení, ať potřebuje cokoli,“ vyslovil se opravdově nekolikrát, „pro zahraniční letce mám vždycky čas.“

Poměr Jana Masaryka k zahraničním letcům prostě byl takový, že by našel srovnání jen v poměru jeho otce, velkého T. G. Masaryka, k prvním z legionářů první světové vojny.

Po smrti Jana Masaryka vzpomněl mezinárodní politický svět, že odešel navždy jeden z nejlepších státníků a diplomatů. Československo cítilo smutek, že odešel jeho veliký syn — a českoslovenští zahraniční letci nikdy nezapomenou, že ztratili svého nejlepšího a nejopravdovějšího kamaráda!

Odešel navždy, nemáme ho již. Máme jen živé, bohaté a hluboké vzpomínky na kamaráda — Jana Masaryka.

Tento článek vy-

šel v březnovém

čísle publikace

"Letu zdar" v r.

1948, tedy po ú-

norovém komuni-

stickém puči.

Každý tuší, že

dny Svazu záp.

letců jsou seč-

teny a že také

časopis "Letu

zdar" čs. komu-

nisté zakáže.

Letec a novi-

nář Hugo Slípka /1.5.1905-19.4.1982/

trval na tom, aby článek byl zveřejněn

beze změn. Vyjadřuje dobře vztah Jana

Masaryka k čs. letcům 2. světové války.

Okolnosti smrti Jana 10. března 1948,

několik týdnů po puči, zůstávají záha-

dou. Většina lidí, kteří se případem

zabývali, je jisté, že nespáchal sebe-

vraždu.

/Březnové číslo "Letu zdar" z r. 48 nám ze svého archivu zapůjčil p. Z. H. Knapp./

JEDNOU VETOU

Kdo by se měl při-

pojit k hladovce

muže, kterému čs. vláda odmítá pustit do Kanady ženu a dvě děti, nechť volá /514/489-7712.—Díky A. Wenzbauerovi krajané ve Winnipegu uctili památku Jana Palacha.—Rev. J. Zeman z Acadia U. přednášel v Torontě 19.2.—Z Turecka se do St. Catharines, Ont. přestěhoval Jiří Neduha.—Rev. Steve Petr působí nyní v Chilliwack, BC.—Slavnostní instalace nového výboru skupiny čs. veteránů byla v Torontě 17. března.—V lednu slavil své 79. narozeniny zasloužilý krajan Karol Stark z Kitcheneru.—J. Drábek napsal pro ottawský "Citizen" článek "Peace marches in West increase dangers of nuclear war".—F. G. z Bay Ridges, Ont. nám opatřil zajímavý dokumentární materiál o strážních jednotkách při am. armádě v záp. Německu v 50. a pozdějších letech. Byly složeny z našich a velel jim kpt. Karel Černý.—Paní Beranová oslavila v Torontě 25.2. už své 95. narozeniny.—Montrealský list "Gazette" přinesl 2.2. zajímavý článek o Marii Jelínkové, provd. Harrington, která žije v Beaconsfield, Que. Se svým bratrem Ottou vyhrála v Praze mistrovství světa v krasobruslení pářů.—V katalogu putovní výstavy Galerie BC je také jeden linorty Velena Fanderlika, starosty čs. skautů ve světě.—Prof. Ant. Kubálek koncertoval úspěšně jako sólista/pianista/ v R. Thomson Hall 14.2.—Na dotaz sdělujeme, že byli 4 bratři Vilímové: John, asi 65, žije v BC, Frank/Montreal, Jordan Valley, Ont., David/rovněž žije v Jordan Valley/a Paul, který zemřel v Mississauga v r. 1975.—Emilie Franková-Břehovská hledá svého bratra Antonína, který odšel v r. 69 do Rakouska.—V Ottawě zemřel náhle Bedřich Petr, rodák z Bludovic u Ostravy. Bylo mu 73 let.—"Zpravodaj" našich v okolí Vancouveru zdrtuje rediguje pí Věra Rollerová.—Josef Bouček z Austrálie hledá Albína Pastora z Teplic.—Alan Kříž se vrátil z BC do NSR.

Pro návštěvu Frankfurtu navštivte české knihkupce

Dialog

Gutleutstr. 15, 6000 Frankfurt/M.1
(tel. 235280)

Pouze pět minut chůze od hlavního nádraží.
Otevřeno denně od 13 do 18,30 a v sobotu od
10 do 13 hod. nebo po telefonické domluvě
(také tel. 234806). Bohatý výběr exilové literatury a časopisů.

SDRUŽENÍ PŘÁTEL LETCŮ

Václav Korda žije v Amittyville, život na DEW Line v Kanadě v r. 1958. /Velel po válce letce v akademii v Hradci./—17.2. zemřel v Ml. Boleslavi plk. Fr. Hieke-Stoj.—Máme článek o B. Netopilovi-Bernetovi z Holic u Olomouce, který v rámci britské 19. peruti byl sestřelen nad Francií 24.3.42 a zajat.—Článek "V boji o Atlantik" pojednává o úspěších 311. čs. peruti v rámci Coastal Command.—Ve Vancouveru žije býv. člen RAF Václav Keller.—Ján Skrinár se z Anglie odstěhoval do Španělska.—Kpt. F. Kruta žije v Austrálii.—Děkujeme S/L Liškutínovi za krásnou knihu "Wings of War" kterou sestavil W/C Lucas. Jsou v ní statě z pera čs. letců /M. Ludíkar, F. Fajtl, Jan Čermák, M. Liškutín/. Příspěvky Angličanů: W/C HR Allen a J. Františkovi, J. P. Rennison "End of the blockades" a Capt. P. Bergsland "Some got away"/Sagan, I. Tonder/. Dojemnou vzpomínku na maskota 312. peruti napsal Jar. Hlaďo.—Další přírůstky do archivu: C. Shores: "Air Aces", PR. Reid: "The Latter Days at Colditz", Jo Capka: "Red Sky at Night", F. Janský: "Silvestrovská noc" a mjr. G. Gurney: "The War in the Air"/má foto Pardubice z paluby B-24/—Pídíme se po podrobnostech havárie mjr. J. Kuhna v r. 47.—Kdo nám poslal knihu J. Muchy "Oheň proti ohni"? Obal byl poničen a zpět. adresa odesílatele chyběla.—F. Loucký dokončuje rukopis knihy "Mnozí nedoletěli".—R. Falbr a V. Smrčka zemřeli doma.—V College Point, NY žije E. F. Knapp.—V Chebu žije Josef Kuban.—MUDr. Jana Susat se zotavuje po operaci.—Máme životopis a foto Jana Mokrejše/nar. 6.9.07 ve Vys. Mýtě, zemřel 17.5.76 v Brně/.—Can. Fighter Pilots Association vydala sbírku vzpomínek na 2. světovou válku. Mezi autory jsou dva nositelé čs. válečných vyznamenání: G/C Stan P. Turner z Ottawy a F/L Noel K. Stansfeld.—Máme foto J. Kepřta, + 29.7.76 v Brně.

NY.—John Sigmund má novou adresu: 2 Fenwick Close, Newcastle-Upon-Tyne, NE2 2LE, England.—Z Nového Jičína pochází plk. Jaroslav Hlaďo, nar. 8.5.1913, poslední velitel čs. Wingu v Anglii, nositel šesti čs. válečných křížů. Žije v Praze.—"HR" přinesl článek o Karlu Pavlíkovi/nar. 19.10.1918/, od 313. čs. peruti, který zahynul 5.5.42 při náletu na Lille.—Ota "Isick"/ Špaček žije v Lantzville, BC a Jan Čekal v Palm Desert, CA.—Připravujeme reportáž o B. Velvarském ze Surrey, BC. Byl u 313. peruti, po válce šel znovu k RAF na 5 let. Je to písmák: má rukopisy o svém útěku z Evropy, od Tobrauku, např. směs humorných zážitků "Tisíc a jedna noc."—Cestu kolem Afriky popsal v rukopisu "Tři měsíce na moři" a dokončil sbírku humorných povídek "Když vzduch byl naším mořem". Ukázky z povídek uveřejníme. Po válce sloužili u RAF také: O. Kylar, J. Maršík, J. Jílek, K. Pošta a Rošča Brhel.—B. Velvarský nám zapůjčil foto No. 4. ITW v Paignton, Devon z jara 1943, kde bylo 27 našich.—Dr. J. Němec nám z Wash. poslal kopii "Slováckého sborníčku", který vyšel v Anglii v červenci 1942. Zaujaly nás povídky "Kdo se to chce stát?" z pera R. Matějčka. Zachycuje nálet na Emden 4.3.42. Letoun "G" pilotovali Vlad. Pára a O. Soukup, padl Frant. Binder.—Další fotografie v našem archivu: F. Binder, L. Říha, Josef Svoboda, K. Danihelka, I. Kormanovič, A. Podivinský, P. Strachon, Alois Tolar, Vlad. Hanzl, O. Jebáček, J. Šimko, J. Nehasil, J. Nývlt a R. Matějček.—Dostali jsme zprávu, že Viktor Mucha létal za války v sovětském letectvu pod jménem Voronov. Dosáhl prý 62 sestřelů. Po 1948 žil v Austrálii a tam se zabil při let. nehodě 31.7.82. Znal se s mjr. Josefem Čermákem, který přišel o

IN MEMORIAM JAN SÝKORA - POCTIVÝ ODBORÁŘ A PĚKNÝ ČLOVĚK.

Narodil se na konci 90.let jako synek ostravského havíře. Byl z třinácti dětí a tak dobře věděl, co byla bída. Vzpomínal, jak děti sedávaly okolo hrnce brambor a jak je musely rychle lupat, protože by se na ně jinak nedostalo. První ponožky měl, když mu bylo 14 let. Do té doby mívával jen onučky ze starého prostěradla. Přesto ale vystudoval horní školu. Každý den dvě hodiny pěšky tam a dvě zpátky, i když tolikrát lilo jako z konve anebo mrzlo, jen praštilo. Stal se panem důlním. Cítil však příliš s havíři a nechtělo se mu je popohánět a tak raději se přidal na jejich stranu jako tajemník v tehdejších začínajících a chudých ještě odborech. Co se navzpomínal na to, jak se připravoval na řízení, v kterých se rozhodovalo o právech vdov, kterým se nevrátili zasypaní tátové-horníci. Kolikrát se svými havíři do stávek musil. S pýchou mluvil o tom, jak časem se pojištění bratrských revírních pokladen zlepšovalo a jak i pracovní podmínky a bezpečnostní opatření těch, kdo fáráli do hlubokých šachet, byly jiné, než za časů jeho táty. Honza byl bouřlivák, výmluvný řečník a pohotový obhájece svých. Když komunisté rozštěpili sociálně demokratickou stranu na začátku 20.let vypadalo to na to, že komunisté získají ohromnou většinu havířů. Tenkrát ten, kdo se rozhodl jít proti proudu, musel mít jak rozvahu, tak i odvahu. Honza rychle pochopil, že těm ultraradikálům šlo víc o to, jak se dostat k moci, než pomoci jeho havířům. A tak najednou bylo zapotřebí bránit odbory a hornické zájmy ze dvou stran. Honza nikdy nezaváhal a tak si vysloužil nepřátel dost a dost na dvou stranách. Ti z té radikální levice se ukázali zarputilejšími, zavilejšími a více bezcharakterními. Po komunistickém převratu v 48.roce Honza neuhnul a tak ti tak zvaní obránci dělníků šli po krku tomu, který věnoval 30 let svého života svým havířům. Nezbylo než sebrat děti a přes studenou Dyji do Rakous, tenkrát okupovaných rudou armádou. Šťastně se dostali do Vídně, pak uprchlický lágr a Amerika. Německy mluvil plyně, ale anglicky se začal učit až v lágru. Začal jako domovník ve starém newyorském činžáku, za pár si ho mohl syn zaměstnat jako soustružníka ve své dílně. Když po letech se dílna rozrostla v moderní továrnu, vděčný syn koupil rodičům domek v Miami a tak Jan s chutí si chodíval zaspívat do Československého klubu floridského. V osmdesáti šesti letech dozpíval i dopracoval.

M.S.H.

/Obrázek zachycuje Jana Sýkoru s manželkou na Floridě před několika málo lety./

Naše krajanka v Austrálii, Anna Slavotínková, 20, se stala v poslední době miláčkem kontinentu. Vyhrála šampionát v šachu, je vynikající pianistkou. Studuje medicínu. Dokazuje, že je možné sloužit ne jednomu, ale hned třem pánům...!

JEDNOU VĚTOU

Hledá se Jan Srb.--Jan Klapka oslavil 4.2. v Guelphu "80".--1.ledna oslavil "70" Arnošt J.Kopecký.Pochází z Třebíče.--Pí Marie Martínková oslavila nedávno "80", bohužel v nemocnici.--Inž.K.Buzek si zaletěl na dovolenou do Brazílie.--Podle pí K. ve Švýcarsku dává občanství napřed stát, pak kanton a naposled obec.--21.2.měl Franta Mrázek "38".--Alois a Rose Fogloví poslali pozdrav z Floridy.--Jarka Vejvodová, roz.Stará hledá Annu Sejkovou, dnes asi provdanou.--17.2.to mu bylo rok, co v Mississauga zemřel záp. letec Josef Loska, rodák z mor. Suchdola.--J.Čermák komentoval v "Gl.and Mail" 11.2.návštěvu p. Trudeaua v Praze; připomněl při tom tragickou smrt Jana Masaryka 8.3.48.--Ota Hora napsal do "Č.Slova" znamenitý článek "Proč čs.armáda v puči nebojovala".--Léčarovu operetu "Země úsměví" s Janem Rubešem budou dávat v Torontě od 24.do 29.dubna. Rezervace na č.366-9694.--H.Nesvadba nám zapůjčil krásný letecký snímek jeho farmy.Otiskneme.--Rezník J.Mikloš se z Edmontonu přestěhoval do Tumbler Ridge, BC.--Josef Baláž zakotvil v Edmontonu.--A.Wenzbauer má holesti. » kyčli pravé nohy.Pokud bude nutná operace, držíme palec!

BŘETISLAV JELÍNEK

Dne 2.1.1984 zemřel v kalifornském městě Laguna Beach Břetislav Jelínek. Narodil se r.1899 v Ostravě, vystudoval v Praze na Karlově univerzitě farmaci, v Olomouci vlastnil lékárnu, působil ve Svazu čs. lékařníků a byl také starostou brněnské lékařské komory. Za války byl aktivní v odboji. Roku 1949 opustil s rodinou vlast a v r.1951 přijel do USA. Rodina žila v New Yorku, Seattle, státě Washington a nakonec v Laguna Beach. B.Jelínek byl členem SVU a Sokola. Odešel s ním vlastenec, demokrat, laskavý člověk, jehož celoživotním posláním bylo pomáhat nemocným a potřebným lidem.

Trochu historie

S K A U T S K É ...

Letní tábor čs.skautů a skautek v exilu v Rohru v záp.Německu v létě roku 1949. Na obrázku jsou prý také Líba Drobníková, Zdeněk Pražák a Adolf Wenzbauer. Kdo je pozná a kdo jsou ostatní? Pokud žijete, přihlaste se na adresu "KL"!

ČECHOSLOVÁCI v ZAHRANIČÍ

Ing.Mikuláš Mára se přesunul z Redmont, WA.do Sarasoty, FL.--Dr.Vlad.Fleischer, redaktor washingtonského "Zpravodaje", zemřel 21.ledna t.r.--Spisovatelka Iva Procházková požádala v Rakousku o azyl s manželem a dvěma dětmi.Je to dcera spisovatele Jana Procházky.--Jára Koutník bude 31.3.v Canbeře, kde oslaví svou "80".Navštíví také N.Zéland. V květnu bude mezi námi /Toronto, London atd./--Pittrovi/Hamburg/ nám poslali pozdrav z Maldivské republiky v Indickém oceánu; Fiedlerovi se ozvali z Paříže.--Čs.nár.rada americká důkladně informovala Bílý dům a am.zahr.ministerstvo, co byl tzv.Slovenský stát 1939-45.--"Hlas Bohemie" vydávaný v Kolině n.R.a redigovaný kol.Šulcem, má přes nevhodu malého formátu nesmírně bohatý obsah.--Petr Rada vydal už 100.číslo australských "Hlasů"! Gratulujeme.--Jaromír Nový, t.č.v Pensionu Dina v Římě, si postěžoval na pomalé emigr.řízení do zámoří.--Kdo míří do L.A., pošleme mu přehled tamních kraj.spolků.--F.Bělský hledá žurnalistu Lanera.--V Denveru, Colo. jsou 2 krajanské spolky, ale jejich program sterilní.--John P.Sousa Foundation významně skládá prof.Karla Husu.--Dr.Riotte nám z Hawaje poslal lužicko-srbský kalendář na rok 84.--Znamenitý "Bič" za redigování poslance A.Čížka vstoupil do 26.ročníku prav.měsíčního vycházení.Klobouk dolů! /Ovšem bez jeho manželky by se tak daleko nedostal!--Znamenitá reportáž J.Filípka "Pod stínem šibenice" má vyjít brzy anglicky. Ing.com.Stan Jančík oslavil v Chicagu "70".--Ing.A.Stehlík má úspěchy na poli živočišné výroby a výzkumu v Dánsku.--Na Floridě onemocněla pí Anna Žibřidová. Hledá starší společníci, která má kan.občanství a za dobrý plat chce trávit půl roku v Torontě a půl roku na Floridě. Nabídky do adm.t.l.--Jan Kuncíř pokračuje ve své snaze o anulování Jalty Amerikou. Napsal také serií znamenitých článků pro "Hlasatel".--V Newcastle v sev.Irsku zemřel lnářský odborník Josef Mládek.Patřil do poúrovňové vlny.--Dr.Ant.D.Dostál, býv.rezident Kanady, zemřel ve Warwick, NY 15.9.83 ve věku 39 let.--"Lond.Listy" přinesly článek zabývající se otázkou, co by se bylo stalo, kdyby se dr.Beneš odmítl vrátit do Prahy přes Moskvu.--Petr Pastřák nám poslal z Vídně nový velký seznam knih na skladě. Rádi pošleme kopii vážným zájemcům.--Máme foto čs.lyžařů před chatou Lucky, členů SK Slávie Praha z roku 1960. Je mezi nimi O.Pokorný.--Ant.Bartoš vyslovil nedůvěru k publikaci "Partyzáni Vela", které údajně vedl gen.Koutník.--Vavro Ryšavý nám zapůjčil kongresový záznam projevu F.R.Wolfa, který se týkal kom.puču v ČSR v únoru 1948. Část projevu vysílá "Hlas Ameriky" česky do vlasti.--Ant.Kratochvíl vzpomněl pěkně 10.výročí smrti Jana Čepa v "Č.Slově".--Dr.Miloš Vítek z Montreálu napsal pro totéž číslo znamenitý článek "Česká hudba a rok 1984".--Přemek Kocián, bard chodského lidu v Clevelandu, oslavil v prosinci "55".--Slávka Bittnarová navázala z Anglie kontakt s Horvátovými v NJ a těší se na Ameriku.--Jana-Libuše Hechtová-Krupková z Austrálie by ráda našla Frantu Juhana.--Zdeněk Souček přijmul místo tenisového trenéra ve velkém klubu TTC Iphitos v Mnichově.--Nová česká hospoda: Tennistrube, maj.Vlad.Richter, Leverkusen-Opladen, NSR, tel.02171/54581. Majitel firmy McDonald, krajan Kroc, maturoval v r.1921 na obch.akademii v Plzni, oženil se se sl.Partišovou z Rokycan, r.1938 odjel na léčení do Egypta a tam zůstal.Pak se dostal do Kalifornie, kde začal svůj "chain".--Mirko Skoch působí v městě Maiquetia ve Venezuele.--Plk.B.E.Vazač, žijící ve Francii, pracuje na franc.překlady knihy plk.O.Wagnera "S Cizineckou legií proti Rommelovi".--Red.J.Jonáš naznačil ve "VSL", že změnou názvu nár.soc.strany v exilu poměrem 31:4 jsme se sorva přiblížili k vítězství nad komunismem. Známý poslanec za zlínský kraj Ant.Bartoš, autor "Člověka-Eva volá Londýn", se změnou nesouhlasí.